

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 17.10.2014
Čj. MSP-435/2014-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Obviněný V. L. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu v Liberci sp. zn. 34T 60/2012

Podle § 266 odst.1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného V. L.,

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 34T 60/2012, který nabyl právní moci dne 26. 7. 2013 a jímž byl obviněný V. L. (dále jen „obviněný“) uznán vinným z přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

„dne 24. 6. 2010 v době od 12.30 hodin do 14.30 hodin ve městě O., v ulici L., v určeném domě fyzicky napadl poškozeného J. D. a S. T., kteří na místě z pověření soudního exekutora JUDr. J. T., Exekutorský úřad ve městě P., v rámci exekuční věci vedené pod určenou sp. zn. prováděli soupis movitých věcí tak, že jim fyzicky bránil v otevření branky na dvůr a se slovy „vem si je“ poštvál na poškozené svého psa a následně je opakovaně strkal, zastupoval jim cestu, bral jim věci z rukou, zamykal vchodové dveře a v jednom případě pak poškozeného S. T. chytil zezadu oběma rukama za hlavu a snažil se jej odtáhnout a následně z připraveného kanystru rozlil na podlahu pod schody, kde byla položena televize, benzín, a naznačoval, že má v kapse krabičku zápalek“.

Za toto byl podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 15 měsíců.

Stížnost pro porušení zákona směřuje proti všem výrokům uvedeného rozsudku.

Napadána je právní kvalifikace skutku jako přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku v návaznosti na posouzení osoby vykonavatele exekutora jako úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku.

Provedeným dokazováním bylo nepochybně prokázáno, že poškozený J. D. vystupoval dne 24. 6. 2013 ve městě O. v určeném domě v postavení vykonavatele exekutora JUDr. J. T., Exekutorský úřad ve městě P.

Poškozený S. T. měl postavení asistenta vykonavatele téhož exekutorského úřadu.

Podle § 27 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, [exekuční řád (dále jen „e. ř.“)] může exekutor vykonavatele exekutora písemně pověřit prováděním úkonů, které ve výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu provádí vykonavatel. Další zaměstnance může pověřit prováděním jednoduchých úkonů, které jsou předmětem exekuční nebo další činnosti.

Takové pověření od exekutorky JUDr. J. T. měli i oba poškození zaměstnanci jejího exekutorského úřadu.

J. D. jako soudní vykonavatel byl písemně pověřen vykonáváním všech úkonů podle exekučního řádu při provedení exekuce prodejem movitých věcí povinných, které je oprávněn v rámci výkonu rozhodnutí provést soudní vykonavatel podle občanského soudního řádu.

Podle čl. 4 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 1360/95-OOD, kterou se vydává řád pro soudní vykonavatele, provádí vykonavatelé mezi jinými soupis movitých věcí (§ 326 o. s. ř.) a zajištění sepsaných věcí (§ 327 o. s. ř.).

Takové úkony prováděl i vykonavatel exekutora J. D. na místě činu dne 24. 6. 2010.

V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. 7Tz 65/2013, byl Nejvyšším soudem vysloven právní závěr, že vykonavatel soudního exekutora, ani další zaměstnanci soudního exekutora, kteří mohou vykonávat na základě pověření soudního exekutora pouze jednoduché úkony podle § 27 odst. 2 e. ř., nelze považovat za úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku.

Statutu úřední osoby požívá pouze soudní exekutor, nikoli jeho další zaměstnanci.

Exekutorský úřad je totiž ve smyslu § 1 e. ř. spojen se soudním exekutorem jako fyzickou osobou, která v rámci pověření tímto úřadem vykonává zákonem svěřené činnosti.

Přenesení některých těchto činností na další osoby je v mezích zákona možné, avšak přenesení osobního statutu exekutora spojeného s exekutorským úřadem a v rámci něho i přenesení statutu úřední osoby možné není.

Obdobně lze odkázat i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2014, sp. zn. 6Tdo 1396/2013, nebo na usnesení téhož soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. 5Tdo 478/2004.

V jednání obviněného by však mohlo být shledáno naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, když obviněný z připraveného kanystru rozlil na podlahu pod schody benzín, v důsledku čehož poškozený S. T. uklouzl a upadl, a u tohoto rozlitého benzínu pak vytáhl krabičku zápalek, otevřel ji a snažil se vytáhnout sirku, kdy v další manipulaci se zápalkami mu bylo zabráněno poškozeným J. D. a zasahující policií.

Obviněný přitom neproslavil žádnou výslovnou pohružku smrtí, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou, ale činil takové úkony, které svědčí o jeho záměru vzbudit v přítomných

zaměstnancích exekutorského úřadu důvodnou obavu z usmrcení, těžké újmy na zdraví nebo jiné těžké újmy.

Obviněný vylil benzín z kanystru v domě na zem pod schodištěm, kdy jeden ze zaměstnanců úřadu J. D. s policistou se nacházel v blízkosti a druhý zaměstnanec úřadu S. T. v prostorách nad schodištěm.

Svědci J. D., S. T., J. Š. a V. N. nepochybně podle zápachu poznali, že se jedná o benzín.

S ohledem na konfliktní jednání obviněného vůči zaměstnancům exekutorského úřadu, které tomuto předcházelo, když se obviněný způsoby popsány ve výroku o vině napadeného rozsudku snažil fyzicky i slovně bránit provádění exekuce, muselo v přítomných vzbudit důvodnou obavu o jejich život a zdraví.

Takové chování obviněného prokazují výsledky obou zaměstnanců exekutora J. D. a S. T., policistů J. Š. a V. N., videozáznamy poskytnuté exekutorským úřadem i obviněným a úřední záznamy Policie ČR.

Přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku je mírněji trestným ve srovnání s přečinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Problémem posouzení spáchání této části jednání obviněného jako útoku se zbraní se zabýval i Okresní soud v Liberci, který zjištěnou manipulaci se sirkami vyhodnotil jako demonstrativní, proto jednání nekvalifikoval podle přísnějšího ustanovení jako čin spáchaný se zbraní.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti **navrhují**, aby Nejvyšší soud:

1. vyslovil, že rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 34T 60/2012, byl ve smyslu § 268 odst. 2 tr. ř. porušen zákon v § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku a § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,
2. napadený rozsudek s odkazem na § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil, jakož i další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
3. podle ustanovení § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Liberci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.